

BMR 1171

BMR 1162

Irodalomelmélet 2.1.

Szemelvénygyűjtemény a gyakorlathoz

I.

A szívem ócska, istenes, remek
Szelence s rajta nem fogott a rozsdá.
Nyitott tenyéren nyujtom a magosba
S a hajnalbíbor ércén megremeg.
(*Fohászkodó ének*, 1922.)

A bánat szürke, néma postás,
Sovány az arca, szeme kék,
Keskeny válláról táská lóg le,
Köntöse ócska meg setét.
(*A bánat*, 1922.)

Lelkem, részeg szavak örök-mogorva csősze,
A pince ajtaját nyisd fel, komor legény!
Ma bús vagyok nagyon – és, jaj, felejteném
Kegyetlen bánatom, mely ifjuságom ősze.
(*Bús énekhívás*, 1922.)

Szonett, te drágakő, te antik
Gyöngysor, Reá akasztlak ím,
Hüsen pihenj le vállain,
De fujtsd nyakát, ha dús brigantik

Orzó szavára hangja hallik
S nagy átkot mondj, ha bántja kín,
Örködj okossan álmain
S tüzelj, ha könnyü könnye zajlik.
(*Gyöngysor*, 1922)

Ha nem gyötörsz, én meggyötörlek,
Csak szép játék vagy, összetörlek,
Fényét veszem nagy, szép szemednek.
-Ó, nem tudom. Nagyon szeretlek.
(*Szerelmes vers*, 1923.)

Dacos, vad erdő sűrű nagy hajam.
Már meggyötörte asszonyujj viharja,
Forró száj baglya néha megzavarja.

Alatta zúg a gondolatfolyam.
(*Önarckép*, 1923)

Külön világot alkotok magam.
Kerengő bolygó friss humussza lelkem,
Szépség-fák állnak illatokkal telten.
Dübörgő gépváros zúgó agyam.
(*A kozmosz éneke 15. „Mesterszonett”*, 1923.)

Haja szurokkal elkevert arany,
Harmatos erdők az ő szemei,
Küszöbe elé terítném magam
Lábtörlőképpen, de nem engedi.

Szavunk zugában megbúvik a csók,
Testvéreihez lopva jön ide...
Mező álmodhat össze annyi jót –
Az én kedvesem a füvek szive.
(*Csudálkozunk az életen*, 1924)

A nap kigyulladt vonata elrobogott
Egykedvű küszöböm előtt.
(*Látod?* 1925)

Topogásod muzsikás romlás,
falam ellened örök omlás,
dűledék-árnyán ringatózom,
leheletedbe burkolózom.
(*Áldalak búval, vigalommal*, 1927)

A báránybunda árnyakat
túlevelű fák fércelik.
Szalad a puli pillanat,
fágyon koppantja körmeit.
(*Tiszazug*, 1929.)

- Paplana csendes folyóvíz, –
legyen a bolhája béka!
(*Áradat*, 1931/31, *Őt szegény szól c.* vers változata)

Dongó ödöng az erdő szélénél.
Harkály kopog, gyík ragyog. Marha bög.
S tovaringatja fodrosan a szél

a tűnődve zümmögő időt.

Gyúrt, sárga táj, sz égi mellig ér,
muharmező, kemény kötény, nehéz –
mi van benne? Amott fut egy kis ér
s itt ház ül. Kisfia, az ól, idenéz.

(*Határ*, 1932)

Ragyog az ég. Terülő, fagyos háló,
a jeges bogok rajta csillagok.
Itt nyárfa sír. S tömör vízben gázló
halászkok csendes árnya ring amott.
([*Tájvers-töredékek*] 1931-33.)

II.

A bőr alatt halovány árnyék

Egy átlátszó oroszlán él fekete falak között,
szívemben kivasalt ruhát hordok amikor megszólítlak
nem szabad hogy rád gondoljak munkám kell elvégeznem,
te táncolsz,
nincsen betevő kenyérem és még sokáig fogok élni,
5 hete, hogy nem tudom mi van veled
az idő elrohant vérvörös falábakon
az utak összebújnak a hó alatt,
nem tudom, hogy szerethet-e téged az ember?
néma négerok sakkoznak régen elcsendült szavaidért.
(1927.)

Klárisok

Klárisok a nyakadon,
békafejek a tavon.
Báránygané,
bárányganéj a havon.

Rózsa a holdudvaron,
aranyöv derekadon.
Kenderkötél,
kenderkötél nyakamon.

Szoknyás lábad mozgása
harangnyelvek ingása,
folyóvízben
két jegenye hajlása.

Szoknyás lábad mozgása
harangnyelvek kongása,
folyóvízben
néma lombok hullása.

(1928)